

ένas διάλογος ανάμεσα σε
ένα στομάχι και ένα μυαλό

E

Ένας διάλογος ανάμεσα σε ένα στομάχι και ένα μυαλό

Μετάφραση και Εισαγωγή:

Ειλείθυιες
για τον εκφυλισμό των κανονικοτήτων

Τυπώθηκε στη Θεσσαλονίκη τον Ιούνιο του 2014

Κυκλοφορεί ελεύθερο, χωρίς αντίτιμο

Η διαδικτυακή έκδοση διαθέσιμη στο eileithyies.espinblogs.net

Η αρχική έκδοση από τη γαλλική ομάδα Collectif με τίτλο *La tête contre le ventre* βρίσκεται στο infokiosques.net

Η ιταλική μετάφραση από την ομάδα Anarcoqueer με τίτλο *La mente contro le viscere* βρίσκεται στο anarcoqueer.files.wordpress.com

Τι είναι αυτό που το λένε Έρωτα;

Ευφάνταστες Επιστολές;

Εικονική Ελευθερία;

Επικίνδυνα Ερεθίσματα;

Ετεροκανονικότητα;

Επαναπροσδιορισμός Εαυτού;

Έννοια Έωλη ή Εκκωφαντική;

Έκκληση για Ελευθερία;

Έμμεση Εξουσία;

Εμετική Εκμετάλλευση;

Ή μήπως Εμπόδιο Ελευθερίας;

Εμείς οι Ειλείθυιες επιμένουμε να επαναπροσδιορίζουμε έννοιες, να επισημαίνουμε επικίνδυνα ερεθίσματα και να εκφυλίζουμε την ετεροκανονικότητα.

Γι' αυτό πήραμε ένα στομάχι και ένα μυαλό από τη Γαλλία και τα φέραμε εδώ... Το στομάχι ενάντια στο μυαλό και το μυαλό ενάντια στο στομάχι... Και ένα Έψιλον στη μέση...

Η γαλλική μπροσούρα *Contre l'amour*

ο έρωτας ως πολιτισμικό παράγωγο

Στην εισαγωγή της μπροσούρας αυτής οι Collectif πηγαίνουν Ενάντια στην αγάπη και προσπαθούν να καταλάβουν τι είναι τελικά αυτή η «αγάπη». Στα γαλλικά έχουν μια λέξη και για την αγάπη και για τον έρωτα. Η Αγάπη -λένε- είναι δημιούργημα του Μεσαίωνα: «Μια δόση χριστιανισμού και μια δόση αυλικού έρωτα και τα-νταν! Να ο μύθος της Αγάπης με κεφαλαίο το Α». Το αιώνιο είδωλο της μας καταδυναστεύει. Η Αγάπη γίνεται έτσι η θεά μας, γίνεται απόλυτη και ολιστική, κάνοντας μας να περιμένουμε μια ζωή για τον πρίγκιπα και την πριγκίπισσα πάνω στο άλογο. «Τι μελαγχολία μας προκαλούν όλα αυτά! Πόσα όνειρα, πόσα φαντάσματα, ελπίδες, ενέργεια, στρατηγικές, χρόνος, τρέμουλα, φόβους, κόμπους στο στομάχι, ντροπές, πόσα δάκρυα...»

η κουλτούρα της αγάπης

Από μικρά παιδιά μας γεμίζουν με αγάπη: «Μαμά, γιατί σε όλες τις ιστορίες στην τηλεόραση κερδίζουν οι καλοί;», ρωτάει η μικρή Ελιζαμπέτ. «Παππού, γιατί όλα τα τραγούδια στο ραδιόφωνο μιλάνε πάντα για την αγάπη; Γιατί δεν μιλάνε για άλλα πράγματα όπως ο θάνατος, η θάλασσα, η εξουσία, ή η γεωλογία;»

Είναι δύσκολο να ξεφύγεις από την αγάπη: Βρίσκεται στα κινούμενα σχέδια, στα παραμύθια, στις ταινίες, στα μπαρ, στα περιοδικά, στα μυθιστορήματα, στα νέα, στους ίδιους τους φίλους και τις φίλες μας...

Η κουλτούρα μας εξιδανικεύει την Αγάπη. Και η ίδια μας η κοινωνία δημιουργεί και προστάζει την αγάπη και την αποκλειστικότητα, δηλαδή το πρότυπο του εσωστρεφούς, παντρεμένου ζευγαριού. Ο φόβος του να μείνουμε μόνοι και μόνες, κάνει επιθυμητή τη συναισθηματική ιδιοκτησία και όλα της τα παράγωγα. Ενθαρρύνεται η κτητικότητα, η ζήλια και η εξάρτηση.

Αυτός ο φόβος πηγάζει από τον ίδιο τον πολιτισμό και η αναγκαιότητα της αγάπης που γεννά δεν είναι παρά ένα παράγωγό του.

ο έρωτας ως εμπόρευμα

Όπου υπάρχει ζήτηση, δημιουργείται μια αγορά και παράγονται νέα εμπορεύματα. Ο καπιταλισμός έρχεται να πουλήσει και να συσκευάσει την Αγάπη και έπειτα να την διοχετεύσει στις αγορές. «Εάν θέλετε λίγο έρωτα, ορίστε: πορνογραφία, πορνεία, ψυχοθεραπείες, φουσκωτές κούκλες...» Μπορούμε να αγοράσουμε την Αγάπη αν έχουμε λίγα χρήματα, για να τα έχουμε όμως οφείλουμε να δουλεύουμε, να δανείζουμε τις εαυτές μας στη μισθωτή εκμετάλλευση.

από την εξάρτηση στην συναισθηματική αυτονομία

Ενάντια σε όλα αυτά, οι γάλλοι σύντροφοι προτάσσουν ελευθεριακές σχέσεις δίχως εξαρτήσεις, δίχως κυριαρχίες, ισότιμες και αυτόνομες.

«Να απομυθοποιήσουμε τον Άλλον, να απομυθοποιήσουμε τη σεξουαλικότητα...

Να δούμε ότι η άλλη δεν είναι τέλεια, όπως όλος ο κόσμος.

Να σκεφτόμαστε πως ο άλλος δε μας ανήκει.

Να σκεφτόμαστε και άλλες ανθρώπους που αγαπάμε.

Να σκεφτόμαστε και άλλες απολαύσεις που αισθανθήκαμε με άλλα μέσα.

Οι σκέψεις μου και τα συναισθήματα μου είναι αυτόνομα και δεν εξαρτώνται από τον άλλον».

Ειλείθειες σκέψεις

Η επιλογή του συγκεκριμένου θεατρικού έγινε προκειμένου να αναπτυχθούν κάποιοι προβληματισμοί γύρω από τις ανθρώπινες σχέσεις στο σήμερα και στο τώρα.

Η ιδέα πως όλα πουλιούνται και αγοράζονται εμποδώνεται καθώς μεγαλώνουμε σε μια καπιταλιστική κοινωνία. Το κεφάλαιο ως κοινωνική σχέση διαπερνά κάθε πτυχή της ζωής μας μετατρέποντας τελικά τις προσωπικές σχέσεις σε κοινωνικές σχέσεις των εμπορευμάτων, σε «συναλλαγές», σμιλεύοντας ακόμα και... τον έρωτα. Σχέσεις κανονικές, σχέσεις μονογαμικές, σχέσεις ετερόφυλες, σχέσεις “μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος”. Με την ίδια λογική κατανάλωσης προϊόντων «καταναλώνουμε» ανθρώπους ανάλογα με την εκάστοτε ανάγκη μας. Και για να μπορείς να καταναλώσεις δεν έχεις παρά να πουλήσεις τον εαυτό σου στη μισθωτή σκλαβιά.

Παράλληλα, οι «ηθικές» αξίες φυσικοποιούν στεγανά και στερεότυπα που μας μαθαίνουν τον “σωστό” τρόπο να συνυπάρχουμε και να επικοινωνούμε. Χτίζονται, επομένως, δίπολα όπως το φυσιολογικό-παρά φύση, κανονικό-ανώμαλο, λογικό-παράλογο, υγιές-άρρωστο, ηθικό-ανήθικο, όπου στη μεριά του «κακού» ταξινομείται οτιδήποτε παρεκκλίνει, το «άλλο», το «διαφορετικό», που διαρρηγγύνει τις δομές αυτές.

Έτσι, ενώ από την μία προτάσσεται μια αποκλειστική, μονογαμική και ετερόφυλη σχέση και τα συναισθήματα μπαίνουν σε κουτάκια «ερωτικά», «φιλικά» και λοιπά, από την άλλη, το «μη κανονικό» και δυνάμει απειλητικό είτε καταστέλλεται ως δημόσιος κίνδυνος είτε ενσωματώνεται, θεσμοποιείται και χάνει την ανατρεπτικότητά του, ανάλογα με το τι εξυπηρετεί κάθε φορά κράτος και κεφάλαιο. Το πρότυπο της αποκλειστικής σχέσης στο πλαίσιο του γάμου για χρόνια ήταν εμποδωμένο ως η μόνη φυσιολογική συνέχεια της ανθρώπινης ζωής, ενώ το «διαφορετικό», «το άλλο» ταυτιζόταν με το ανώμαλο. Από την μία οι «κανονικές» σχέσεις, από την άλλη οι “διαστροφές”.

Τί θεωρείται όμως σχέση; Πού ξεκινά η ερωτική και πού σταματά η φιλική σχέση και ποιά τα όριά τους, αν αυτά υπάρχουν; Τί χαρακτηριστικά έχει μια “φυσιολογική” σχέση;

Η δημιουργία σχέσεων με βάση τις κοινωνικές νόρμες γεννά συναισθηματικά όρια και καταπιέσεις. Όσο διαφορετικές και διαφορετικοί είμαστε, τόσο ποικίλουν και τα συναισθήματά μας και η έκφρασή τους. Η γλώσσα εξάλλου δεν επαρκεί για να περιγράψει το εύρος των ανθρώπινων συναισθημάτων, καθώς λειτουργεί ως σύμβαση που μας προσανατολίζει

για τη σημασία ενός συναισθήματος, το οποίο όμως εμείς νοηματοδοτούμε μέσα από τα βιώματα μας, και γι' αυτό δεν εμπρικλείει στο εσωτερικό της την ουσία τους. Η γλώσσα πρώτη και κύρια, αποτελεί μια κανονικότητα περι-ορίζοντας σημαίνοντα σε σημαινόμενα, μονοσήμαντα και άκαμπτα. Έννοιες και ιδέες ρευστές και διαφορετικές για τον καθένα μέσα σε σύμφωνα και φωνήεντα, καθορίζουν τα όρια της σκέψης και τα όρια των συναισθημάτων.

Οι σχέσεις που φανταζόμαστε είναι αυτές στις οποίες κανένα χαρακτηριστικό δεν προσδίδεται εκ των προτέρων παρά μονάχα αυτό της αμοιβαίας ελευθερίας. Σε αυτό το σημείο έγκειται και η διαφωνία μας με το πρωτότυπο κείμενο καθώς γίνεται διδακτικό και τυποποιεί μια νέα σειρά ρόλων και συμπεριφορών που κατασκευάζουν μια εκ νέου κανονικότητα, αυτή της “ελευθεριακότητας”.

Δεν μπορούμε να καθορίσουμε τα βήματα μιας ελευθεριακής σχέσης, όχι εξαιτίας μιας a priori άρνησης απέναντι σε όλα, αλλά γιατί η ελευθερία ως μια διαδικασία συνεχώς μεταβαλλόμενη και ρευστή έρχεται να συγκρουστεί με τη στασιμότητα των κανονικοτήτων. Η φαντασία εξάλλου και η δημιουργικότητα ως συστατικά της ελευθερίας είναι υπεράνω κανόνων.

Η κανονικότητα βέβαια δεν βρίσκεται μόνο στις σχέσεις, αλλά στο πως πρέπει να είμαστε, να ντυνόμαστε, να γδυνόμαστε, να βαφόμαστε, να κουρευόμαστε, να ζευγαρώνουμε και να χωρίζουμε. Πώς να ψηφίζουμε, να υπακούμε, να πειθαρχούμε, ακόμα και να αντιστεκόμαστε.

Τασσόμαστε ενάντια σε κάθε κανονικότητα που πάει να επιβληθεί και να φυσικοποιηθεί. Οι κανονικότητες εφησυχάζουν και αποχαυνώνουν. Γίνονται βεβαιότητες και οδηγούν σε αδιέξοδα.

Να δημιουργήσουμε νέες καταστάσεις και να απελευθερωθούμε από τη λογική της «ελευθερίας σου απέναντι στην ελευθερία μου», από τις λογικές των δικαιωμάτων, των περιορισμών, των νόμων και των κανόνων, των αξιώσεων για θεσμικές κατοχυρώσεις.

Να εκφυλίσουμε τις κανονικότητες.

Κάτω οι τετραγωνισμένες σοδειές, ζήτω η οργιώδης βλάστηση!

*Ειλείθυιες
για τον εκφυλισμό των κανονικοτήτων*

E

Ένας διάλογος ανάμεσα σε ένα στομάχι και ένα μυαλό

Εισαγωγή

Ανοίγει η αυλαία: ένα στομάχι κι ένα μυαλό βρίσκονται στη σκηνή. Είναι ενωμένα με τον ομφάλιο λώρο που σέρνεται άχαρα στο πάτωμα ανάμεσά τους. Στον τοίχο η φωτογραφία μιας κοπέλας που ακούει στο όνομα Ε.

ΜΥΑΛΟ: Αυτή την περίοδο ανακαλύπτω ένα σωρό ωραία πράγματα, γραπτά, συζητήσεις, συναντήσεις και συνελεύσεις. Ανακαλύπτω τον αναρχισμό, το φεμινισμό. Αρχίζω να καταλαβαίνω τι συμβαίνει κάθε στιγμή της καθημερινότητάς μας, τα πράγματα που μας διαμορφώνουν, τους τρόπους που συμμετέχουμε στο υπάρχον σύστημα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Κι εγώ ξεκινάω να ανακαλύπτω πράγματα. Αυτή την κοπέλα, την Ε, την αγαπώ. Κι αυτή μας αγαπάει. Είναι κάτι τέλειο, καινούριο. Είναι απίστευτα όμορφο!

ΜΥΑΛΟ: Μια αμοιβαία στιγμιαία έλξη.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι! Είναι ο έξερωτας!

ΜΥΑΛΟ: Ακούγεται ενδιαφέρον. Κάθισε και μίλησε μου για αυτό. *(Βγάζει ένα σημειωματάριο και αρχίζει να γράφει)*

ΣΤΟΜΑΧΙ: Λοιπόν, αισθάνομαι πολύ παράξενα, λίγο μπλε αλλά και λίγο κόκκινο, πότε σφιγμένο και πότε ευχαριστημένο, εύθραυστο και ταυτόχρονα πανίσχυρο.

ΜΥΑΛΟ: Μα, πιο πολύ μπλε ή πιο πολύ κόκκινο; Πιο ήρεμο ή πιο νευρικό;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Πότε έτσι, πότε αλλιώς, πότε το ένα, μετά το άλλο ή το ένα χωρίς το άλλο, καμιά φορά και τα δύο ταυτόχρονα.

Στο θεατρικό επιλέξαμε οι πρωταγωνιστές, ως μη ανθρώπινα όντα, να αυτοπροσδιορίζονται ως ουδέτερα, μέσα σε μια προσπάθεια να απαλειφθούν τα γένη μέσα στο λόγο και τη γλώσσα.

ΜΥΑΛΟ: Πότε; Τι; Πού;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Μμμ... περιμένε. Προχθές, για παράδειγμα, αφού περάσαμε 3 λεπτά μαζί κουβεντιάζοντας, κάτι σφίχτηκε εδώ, στο στομάχι.

ΜΥΑΛΟ: Εκεί;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι, βασικά όχι... πιο ψηλά. Εκεί.

ΜΥΑΛΟ: Σφίχτηκε ή μπλέχτηκε; Κατσούφιασε ή γελούσε;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ήταν πορτοκαλί και αναποδογύρισε, μετά ανέβηκε στα πνευμόνια, ήταν ευχάριστο. Αυτή ήταν όμορφη... πολύ όμορφη η Ε, δεν είναι;

ΜΥΑΛΟ: Όμορφη... η ομορφιά είναι μια κοινωνικά κατασκευασμένη ιδέα και πολύ σχετική. Εγώ βρίσκω την Ε πρώτα απ' όλα ενδιαφέρουσα. Είχαμε συζητήσεις υψηλού επιπέδου, έχει εκπληκτικές ιδέες.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Εγώ τη βρίσκω πολύ χαριτωμένη. Και συμπαθητική είναι και όλα. Είμαι πάρα πολύ ερωτευμένο και απ' όσο μου έδειξε είναι και αυτή. Είμαι σίγουρο ότι μας αγαπάει. Δε μένει τίποτα άλλο παρά να γίνουμε ζευγάρι.

ΜΥΑΛΟ: Ζευγάρι; Μα, για να κάνετε τι; Δε χρειάζεται να είσαι σε σχέση με κάποιο πρόσωπο για να περνάτε όμορφες στιγμές μαζί.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Όλοι οι φίλοι και όλες οι φίλες μας όταν ερωτεύονται γίνονται ζευγάρια.

ΜΥΑΛΟ: Ναι, αλλά πρέπει να πούμε ότι δεν έχουν αναλογιστεί πάνω στην ιδέα του ζευγαριού και σίγουρα αυτό θα τους επιφέρει ένα σωρό προβλήματα, που δεν καταφέρνουν καν να τα διατυπώσουν ξεκάθαρα. Αυτό μπορεί να ονομαστεί συναισθηματική ιδιοκτησία. Όταν φτιάχνεις μια ερωτική σχέση ορίζεις ένα είδος ιδιοκτησίας. «Σου ανήκω», «μου ανήκεις», δεν έχεις το δικαίωμα να ερωτευτείς κάτι άλλο. Δεν έχεις δικαίωμα να με απατήσεις.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ακριβώς! Αφού είμαστε μαζί!

ΜΥΑΛΟ: Όχι, δεν είναι σωστό! Η ιδιοκτησία είναι κακό πράγμα. Η συναισθηματική ιδιοκτησία είναι μια μορφή καταπίεσης που βρωμάει σαπίλα. Όλος ο κόσμος θα έπρεπε να ελεύθερος να ερωτεύεται πολλά πρόσωπα την ίδια στιγμή. Να είναι ελεύθερος να ζήσει ιστορίες με διαφορετικούς ανθρώπους κάθε στιγμή. Κανένα ζευγάρι. Καμία κοινωνική

νόρμα δε θα έπρεπε να το εμποδίζει. Καταλαβαίνεις;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Όχι.

ΜΥΑΛΟ:Κι αν θέλουμε να αλλάξουμε τα πράγματα πρέπει να ξεκινήσουμε αλλάζοντας συμπεριφορά στην καθημερινότητά μας. Αν θεωρούμε άδικη τη συναισθηματική ιδιοκτησία, πρέπει να πάψουμε να την εφαρμόζουμε. Πρέπει να εφεύρουμε και να πειραματιστούμε σε νέες μορφές συναισθηματικών σχέσεων, πιο ελεύθερες. Πρέπει να δοκιμάσουμε τη μη-αποκλειστικότητα. Να λοιπόν, η ευκαιρία να αποπειραθούμε μια μη αποκλειστική σχέση. Και η Ε ενδιαφέρεται γι' αυτού του είδους τις αξίες. Ας εκμεταλλευτούμε την ευκαιρία! Ας δοκιμάσουμε, να δούμε τι θα μας δώσει και πού θα μας πάει αυτό. Να δούμε αν ο νέος άνθρωπος, του οποίου εγώ κι εσύ είμαστε μέρος, θα τα καταφέρει! Να δούμε πώς θα ζήσεις αυτό που νιώθεις. Θα είναι μια περιπέτεια γεμάτη πάθος! Μια πραγματική, εσωτερική ανακάλυψη. Θα ανακαλύψουμε πολλά καινούρια πράγματα, είμαι σίγουρος γι' αυτό! Ο «έρωτας», όπως λες εσύ είναι ευχαρίστηση. Αλλά μπορεί επίσης να είναι ένας ψυχολογικός και πολιτικός πειραματισμός, κατάλαβες;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Όχι.

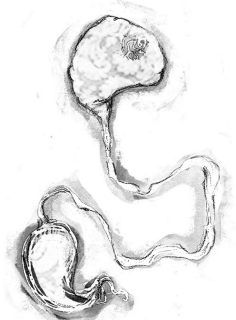
ΜΥΑΛΟ: Ας προτείνουμε στην Ε μια μη αποκλειστική σχέση.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Όχι, δε συμφωνώ!

ΜΥΑΛΟ: Δε με νοιάζει. Μη ξεχνάς ότι εγώ είμαι το μυαλό κι εσύ τίποτα άλλο παρά μια κοιλιά. Εγώ αποφασίζω.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Φασίστα! Τύραννε! Δικτάτορα με διχαλωτή γλώσσα! Γλοιώδες και ιδιότροπο ημισφαίριο! Σκεπτόμενε μύκητα!

ΜΥΑΛΟ: Έλα τώρα. Οι φωνές δεν οδηγούν πουθενά. Και θυμήσου ότι ξέρω τι είναι καλό για εμάς στην τελική. Εσύ το μόνο που κάνεις είναι να σκέφτεσαι τα πράγματα βραχυπρόθεσμα. Είσαι ανίκανος. Έτσι είναι. Εγώ υπολογίζω, ζυγιάζω, εμβασθύνω, καλλιεργώ. Θα σε ωφελήσει, λοιπόν, το να με εμπιστευτείς.

Πράξη Ι

Πολλές εβδομάδες αργότερα.

ΜΥΑΛΟ: Στομάχι, κάτι δεν πάει καλά. Είσαι ερωτευμένο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι...

ΜΥΑΛΟ: Είσαι υπερβολικά ερωτευμένο, είσαι εξαρτημένο από την Ε.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ε τι να κάνω! Ό,τι και να βιώθω εξαρτάται από αυτήν. Η ευτυχία μου, η ηρεμία μου, οι στραβές μου, όλα εξαρτώνται από αυτήν. Εξαρτώνται από το αν είναι εδώ ή όχι, αν έρχεται ή αν φεύγει. Αν με κοιτά, αν μου μιλά, αν μ' αγγίζει, αν με σκέφτεται. Αν είναι γλυκιά ή σκληρή, ή αδιάφορη. Αν κι αυτή εξαρτάται από μένα ή όχι. Όλος ο χρόνος μου είναι αφιερωμένος στην Ε. Ή είμαι μαζί της ή τη σκέφτομαι. Τη σκέφτομαι συνέχεια, σκέφτομαι συνέχεια το πρόσωπό της, τη μυρωδιά της, τη γεύση της γλώσσας της, δεν περιμένω παρά ένα πράγμα, να τη δω, να την έχω. Τίποτα άλλο δε μετράει. Είναι επίπονο, αλλά ωραίο. Έτσι είναι η αγάπη!

ΜΥΑΛΟ: Είσαι τόσο εξαρτημένο από την Ε που θες να την κατέχεις.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Τη θέλω όλη δικιά μου, τη θέλω όλη την ώρα, έχω διαρκώς την ανάγκη της, της ζητάω να μένει μαζί μου συνέχεια. Φοβάμαι, φοβάμαι πολύ μήπως δεν την έχω πια. Θα πέθαινα. Την έχω ανάγκη για να είμαι καλά. Τη θέλω!

ΜΥΑΛΟ: Θέλεις να την κατέχεις. Δε θέλω να την επιθυμείς. Και η Ε θέλει μια μη-αποκλειστική σχέση. Έτσι λοιπόν, αποφασίσαμε να κάνουμε μια τέτοια σχέση. Δεν έχεις το δικαίωμα της αποκλειστικότητας.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Και τι θες να κάνω; Είμαι ερωτευμένο, δε μπορώ να κάνω τίποτα. Αν τη θέλω δικιά μου είναι επειδή την αγαπώ.

ΜΥΑΛΟ: Η Ε είναι το ναρκωτικό σου, και φοβάσαι τη στέρηση. Η Ε ασκεί δύναμη πάνω σου κι έτσι θες κι εσύ να έχεις εξουσία πάνω της. Είσαι εξαρτημένο από αυτή, και γι' αυτό θέλεις να την υποχρεώσεις να περνάει όλον τον καιρό της μαζί μας.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Περίμενε, περίμενε. Δε βλέπω πού είναι το πρόβλημα. Κι αυτή μας αγαπάει. Κι αυτή κατά βάθος θέλει να μας έχει δικούς της. Αν την κατέχουμε και μας κατέχει, κατεχόμαστε αμοιβαία. Δεν υπάρχει ιεραρχία.

ΜΥΑΛΟ: Θα δεχόσουν να μας κατέχει;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Εννοείται, αν την κατέχουμε κι εμείς! Είναι φυσιολογικό, είναι

ισότιμο.

ΜΥΑΛΟ: Είσαι σίγουρο; Τι θα έλεγες τη μέρα που θα ερωτεύσουν κάποιον άλλο πρόσωπο; Θα αισθανόσουν εγκλωβισμένο. Ή ένοχος. Δε θα ήταν πολύ πιο απλό να ήμασταν ανεξάρτητοι; Δε θα ήταν καλύτερα να σεβόμαστε και να ακολουθούμε τις επιθυμίες μας, τα θέλω μας, την εξέλιξη των συναισθημάτων μας; Έτσι ήρεμα; Χωρίς φόβους, μίσση και πάθη;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ουουφφφ...

ΜΥΑΛΟ: Θυμήσου Στομάχι. Θυμήσου το ανακάτεμα που σου προκαλούσε πάντα η ιδέα του να είσαι φυλακισμένο σε μια σχέση για δύο.
(Βγάζει το μπλοκάκι, ψάχνει τη σωστή σελίδα και ψάχνει)
Ήταν γκριζοπράσινο, χοντρό στον οισοφάγο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Σχεδόν καφετί.

ΜΥΑΛΟ: Με ένα σκούρο λεκέ στα δεξιά.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Θέλω να είμαι ελεύθερο!

ΜΥΑΛΟ: Φυσικά! Αλλά αν θέλεις να σέβεται η Ε την ελευθερία σου, πρέπει να σέβεσαι κι εσύ τη δικιά της.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Δε σε καταλαβαίνω. Μιλάς για πράγματα μακρινά. Εγώ σου μιλάω για το τώρα. Τώρα έχω ανάγκη την Ε, όχι το να ελευθερωθώ από δεν ξέρω κι εγώ τι.

ΜΥΑΛΟ: Άκουσέ με καλά. Δε θέλουμε να υπάρχει ιεραρχία ανάμεσα στην Ε κι εμάς, συμφωνείς; Δε θέλουμε ούτε να τη ραγίσουμε, ούτε να μας ραγίσει, συμφωνείς; Θέλουμε μια ισότιμη αγάπη, οπού ο ένας σέβεται τον άλλο. Συμφωνείς;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ωχουουού.....

ΜΥΑΛΟ: Σύμφωνα. Λοιπόν, για να είναι ισότιμο πρέπει είτε να μας κατέχει η Ε ενώ και εμείς την κατέχουμε, ή κανένας από τους δύο να μην κατέχει τον άλλο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Πφφφ...

ΜΥΑΛΟ: Και ανάμεσα στην ισότιμη κτητικότητα και την ισότιμη ελευθερία, η δεύτερη επιλογή είναι πολύ πιο επωφελής. Εύκολο δεν είναι; Είμαι ελεύθερο, είσαι ελεύθερο. Όλα βαίνουν καλώς.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Αχ, με νευριάζεις! Μου τη δίνεις! Κάνεις εγκεφαλικούς

υπολογισμούς, αυτό+ εκείνο> μπλα+ μπλου. Χέστηκα για τις εξισώσεις σου! Εγώ ΑΓΑΠΩ!

ΜΥΑΛΟ: Είναι πανεύκολο, στομάχι. η αγάπη δεν δικαιολογεί τα πάντα, «την παγίδευσε, την καταδίωξε αλλά γιατί την αγαπούσε. Τη σκότωσε, την αγαπούσε υπερβολικά». Είναι πολύ εύκολο να παρασύρεσαι από τα συναισθήματα με την πρόφαση ότι είναι ρομαντικά συναισθήματα. Η αγάπη δεν κάνει ποιητικές όλες τις καταπιέσεις. Σκέψου στομάχι. Σκέψου λίγο. Και σταμάτα με αυτές τις φωνές. Ο έρωτας δεν έχει παρά ένα Ε. Κι όταν αγαπάς αρκεί αυτό και μόνο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Άσε με ήσυχο! Με νευριάζεις. Μου δυσκολεύεις τη ζωή.

ΜΥΑΛΟ: Καθόλου! Αυτό που λέω είναι πανεύκολο. Η μη-αποκλειστικότητα μοιάζει λίγο με μια φιλική σχέση: θα μας πάρει τηλέφωνο όταν έχει όρεξη να μας δει, μας φιλάει όταν έχει όρεξη, κι όχι από υποχρέωση, κ.ο.κ.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι, αλλά στη δική σου μη-αποκλειστικότητα υπάρχει κάτι λιγότερο. Θέλω να πω, στην ένταση της αγάπης. Ο άλλος, δηλαδή, δεν είναι γαντζωμένος από πάνω μου, είναι λίγο απόμακρος, λίγο αποκομμένος, η τρυφερότητα έχει όρια.

ΜΥΑΛΟ: Ναι, κατά μια έννοια...

ΣΤΟΜΑΧΙ: Δε θέλω! Δε θέλω όρια, δε μπορώ! Θέλω και η άλλη να είναι παθιασμένη, όσο κι εγώ!

ΜΥΑΛΟ:Θέλεις να την εγκλωβίσεις σε μια σχέση.

ΜΥΑΛΟ: Ναι, ακριβώς, να είμαστε ζευγάρι!

ΜΥΑΛΟ: Δε στέκει!

ΣΤΟΜΑΧΙ: Τι εννοείς δε στέκει; Δεν καταλαβαίνω!

ΜΥΑΛΟ: Οκ, περίμενε. Να το πάρουμε αλλιώς. Εμπρός, πες μου γιατί έχεις τόσο πολύ την ανάγκη μιας σχέσης. Για να έχεις την Ε πάντα κοντά μας; Κοντά σου;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι, και όχι μόνο. Η σχέση μου επιτρέπει να ξεπερνά τις ανασφάλειές μου. Πρώτα είχα την αμφιβολία ότι η Ε δε με εκτιμούσε, ότι προτιμούσε άλλους από εμένα. Τώρα είμαστε μαζί, επίσημα, είναι μαζί μας, επομένως, προτίμησε εμένα από άλλους.

ΜΥΑΛΟ: ΕΜΑΣ προτίμησε.

ΣΤΟΜΑΧΙ:Ναι, εσένα, εμένα, εμάς, ημάς, κιμάς, εμάς, είναι τρελό, εμένα προτιμάει!

ΜΥΑΛΟ: Πράγματι, το ζευγάρι είναι απλά μια ταμπέλα. Μια μέρα λέμε: «Ίδού! Είμαστε ζευγάρι! Ξεκινώντας από σήμερα είσαι ο ερωμένος μου ή η ερωμένη μου». Είναι σαν να αλλάζουμε στάτους.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ακριβώς, το στάτους του ερωμένου με κάνει να νιώθω ασφάλεια. Δε χρειάζεται να ανησυχώ πια. Είμαστε μαζί, τελεία. Δεν νιώθω πια την ανάγκη να πείθω, να γοητεύω. Δεν είμαι πια ανήσυχος. Ο ανταγωνισμός τελείωσε. Κέρδισα, κέρδισα την Ε.

ΜΥΑΛΟ: Ψάχνεις μια κάποια συναισθηματική ασφάλεια.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Και μια ερωμένη σου δίνει μπόλικη ασφάλεια. Είναι μια βάση, ένα τεράστιο στήριγμα. Είναι δυο μάτια στραμμένα πάντα σε σένα, αυτιά που πίνουν τις λέξεις σου, σκέψεις που δεν καταφέρνουν να ελευθερωθούν από σένα, ακόμα και όταν δεν είσαι εκεί. Είναι πολύ καθησυχαστικό, σου δίνει αυτοπεποίθηση. Είσαι καλό, άξιο και η απόδειξη είναι ότι ένα πρόσωπο είναι ολοκληρωτικά αφοσιωμένο σε σένα.

ΜΥΑΛΟ: Εξαρτάσαι από την Ε για να νιώθεις μεγαλύτερη σιγουριά. Αλλά η Ε δε θα είναι πάντα αφοσιωμένη σε σένα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Αν είμαστε ζευγάρι, ένα μεγάλο μέρος της, θα είναι. Όταν είσαι σε σχέση δεν έχεις πια αμφιβολίες. Με τη δικιά σου, τη μη-αποκλειστικότητα είναι που δεν είμαστε ποτέ σίγουρα αν μας αγαπάει πραγματικά, μένουμε πάντα με την αμφιβολία. Γίνεται πολύ κουραστικό με τον καιρό. Σε ζευγάρι είμαστε σίγουρα.

ΜΥΑΛΟ: Μα εκεί είναι που κάνεις λάθος. Ζεις σε μια ψευδαίσθηση. Ένα ζευγάρι δε θα διώξει τις αμφιβολίες σου. Ξέρεις καλά ότι τα συναισθήματα της Ε, όπως οποιουδήποτε, είναι ρευστά, ακόρεστα, ανεξέλεγκτα. Ανεβαίνουν, κατεβαίνουν, αλλάζουν κατεύθυνση. Η μονογαμία είναι μια αυταπάτη, δεν υπάρχει. Πώς μπορούμε να είμαστε τόσο αλαζονικά ώστε να σκεφτόμαστε ότι το άτομο που αγαπάμε μια μέρα δε θα νιώσει την επιθυμία να βρísκεται και με άλλα άτομα; Δεν μπορούμε μόνα μας να ικανοποιήσουμε έναν άνθρωπο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ουυυυυφφφφ!

ΜΥΑΛΟ: Θυμήσου, θυμήσου. Έχεις μνήμη χρυσόψαρου. Θυμήσου πόσες φορές είδες τα συναισθήματά σου να αλλάζουν. Το ίδιο συμβαίνει και με την Ε: μπορείς να της προσδώσεις κάθε ιδιότητα του κόσμου, αλλά δεν θα

καταφέρεις να επηρεάσεις αυτό που συμβαίνει μέσα της. Δε θα μπορέσεις να παγώσεις τα συναισθήματά της. Ποιός ξέρει αν ο Χ δεν θα αποπλανήσει την Ε αύριο; Η σχέση που απαιτείς θα την εμποδίσει ίσως να εκφράσει τον έρωτά της, αλλά όχι να τον αισθανθεί. Τα συναισθήματα δεν απαιτούνται.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Θα ήθελα να απαιτώ τα συναισθήματά της. Να απαιτώ την παρουσία της.

ΜΥΑΛΟ: Σκέψου καλά . Αυτό που ερωτεύτηκες στην Ε, αυτό που σε κάνει να τρέμεις, εν μέρει είναι η ελεύθερη πλευρά της, η αυθεντική, η απρόβλεπτη. Έτσι δεν είναι;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι, είναι κάτι που ακτινοβολεί, φρέσκο, ζωηρό, αληθινό, όμορφο, ειλικρινές, άμεσο, απρόβλεπτο, ακαταμάχητο... ακαταμάχητο.

ΜΥΑΛΟ: Αγαπάς τόσο πολύ την εσωτερική ελευθερία της που τη θέλεις συνεχώς δίπλα σου. Αλλά αν την κλείσεις, αν την αιχμαλωτίσεις, θα μεταμορφωθεί. Θα τη δεις φιμωμένη, οργισμένη, δεσμευμένη, ενοχοποιημένη. Θα είναι δυστυχισμένη, δεν θα σ' αγαπάει πια. Δε μπορείς να τρέφεις από την ελευθερία κάποιου φυλακίζοντάς το. Δε γίνεται αλλιώς, η ελευθερία του πεθαίνει.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Και τι να κάνω για να συνεχίσω να έχω και την Ε και την ελευθερία της;

ΜΥΑΛΟ: Μην προσπαθείς να την κάνεις δικιά σου.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Περίμενε μια στιγμή. Ας το αναλύσουμε. Θέλω να έχω και την Ε και την επιθυμία της και την ελευθερία της. Το ζευγάρι δε λειτουργεί. Το να προσπαθώ να τη γοητεύω συνέχεια με αγχώνει πολύ. Πρέπει να υπάρχει μια λύση! Πρέπει να καταφέρω να το κάνω με τέτοιο τρόπο, ώστε τα συναισθήματα της Ε να μην αλλάζουν. Πρέπει να την κάνω να μ' ερωτευτεί τόσο, ώστε να μείνει για πάντα μαζί μου, να το θέλει πάντα. Πώς θα γίνει;

ΜΥΑΛΟ: Θα ήθελες να δημιουργήσεις στην Ε μια μόνιμη επιθυμία για σένα, με τους δικούς σου όρους. Αλλά δε μπορείς! Δε-μπο-ρείς! Κι ακόμα και αν μπορούσες, θα ήταν δυστυχισμένη, θα την είχες υποτάξει. Δέξου ότι τα πράγματα δε σου ανήκουν! Μη γίνεσαι τόσο πιεστικό και θα δεις πως θα απελευθερωθείς.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Μα πώς θα γίνει; Τι θα κάνω όταν μάθω ότι αυτή είναι με κάποιον άλλο και με εμάς ταυτόχρονα; Θα πεθάνω απ' τον καημό μου!

ΜΥΑΛΟ: Θα το αποδεχτείς. Αυτό είναι το ενδιαφέρον! Να μάθεις να σέβεσαι τον άλλον άνθρωπο, την ελευθερία και την εξέλιξη των συναισθημάτων του.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Όχι! Δε θα μπορούσα! Όταν μάθω ότι μας απατάει, θα σημαίνει ότι δεν είναι ολοκληρωτικά στραμμένη πάνω μου, θα είναι πολύ σκληρό!

ΜΥΑΛΟ: Θα μάθεις να είσαι πιο ανεξάρτητο, να νιώθεις ασφάλεια και αυτοπεποίθηση. Θα μάθεις να λύνεις τα προβλήματα του Εγώ σου, να τα λύνεις από τη ρίζα. Δε βοηθάει σε τίποτα να χρησιμοποιείς έναν ερωμένο ή μια ερωμένη για να γιατρέψει τα προβλήματα του εγώ σου. Είναι φασιστικό και ανώφελο. Ένα Εγώ απεριόριστο, διψασμένο, που δεν είναι ποτέ ικανοποιημένο, ούτε με τον πιο τέλειο έρωτα. Θέτει πάντα αμφιβολίες. Τα προβλήματα του Εγώ αντικατοπτρίζουν μια εσωτερική και όχι εξωτερική κατάσταση, αφορούν ζητήματα προσωπικής συμπεριφοράς και κατανόησης του κόσμου. Πρόκειται για εσωτερικές ανησυχίες που θα μάθεις να διαχειρίζεσαι.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Θα τη φαντάζομαι να απολαμβάνει την παρουσία κάποιου άλλου, όλη χαμόγελο και χαρά, ανάλαφρη, ενώ εγώ θα υποφέρω σαν τρελό από την απουσία της. Αυτή θα είναι η μεγάλη διαφορά, που θα το κάνει άδικο. Θα υποφέρω γιατί εκείνη δεν θα υπάρχει, και όχι μόνο δε θα τη νοιάζει, αλλά θα την ευχαριστεί κιόλας. Θα είναι σα να υποφέρω μάταια.

ΜΥΑΛΟ: Σε στιγμές που η Ε θα είναι μακριά θα σε έκανε να νιώθεις καλύτερα το να ξέρεις ότι υποφέρει όπως υποφέρεις εσύ;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Όταν θα είναι μακριά, ή καλύτερα, όταν θα γυρίσει, θα προτιμούσα να πει ότι υπέφερε από την απουσία μας ακόμα κι αν δεν είναι αλήθεια.

ΜΥΑΛΟ: Προτιμάς την ψευδαίσθηση από την πραγματικότητα. Πώς είναι δυνατόν να βασιζεις μια σχέση στην ψευδαίσθηση; Γιατί; Να λες ψέματα για να προφυλάξεις μια εσωτερική μας γαλήνη. Τι να κάνω με σένα Στομάχι; Εγώ προτιμώ την πραγματικότητα από την γαλήνη. Προτιμώ την αυθεντικότητα, την δεκτικότητα, πολύ περισσότερο από τις διάφανες, αλλά άχρωμες φούσκες που χτίζουμε γύρω μας για να κάνουμε πιο εύκολο τον κόσμο μας. Δε χρειάζεται να τον κάνουμε ευκολότερο, αλλά να τον καταλάβουμε, να το ζήσουμε σε βάθος. Δεν υπάρχει λόγος να γίνεις σαν εκείνα τα άτομα που κρύβουν τη μιζέρια των ζωών τους και γι' αυτό συνεχίζουν να ζουν μονότονα και επιφανειακά. Πρέπει να στραφούμε σε πιο ουσιώδη πράγματα! Ο αληθινός πόνος αξίζει πολύ περισσότερο από

χαζές κι επιφανειακές ικανοποιήσεις. Πώς θα αλλάξουμε ό,τι θέλουμε να αλλάξουμε, πώς θα προχωρήσουμε έστω κι ένα βήμα αν το κάνουμε με ψέματα; Οι πραγματικοί πόνοι μας κάνουν να εξελισσόμαστε. Θα ήταν καλύτερα να δουλέψεις πάνω στη ζήλεια σου περισσότερο από το να βολέυεσαι σε μια ψευδαίσθηση. Θα άξιζε περισσότερο να δουλέψεις το κακό από τη ρίζα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι, αλλά εγώ είμαι αυτός που βιώνει τον πόνο! Τύρανε! Εγώ υποφέρω κι εσύ δεν καταλαβαίνεις ούτε καν τι σημαίνει! Δυνάστη! Δικτάτορα! Παλιο-ημισφαίριο! Βασανιστή!

ΜΥΑΛΟ: Ηρέμησε. Προσπάθησε να καταλάβεις τι σου λέω.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Κι εσύ προσπάθησε να καταλάβεις τι αισθάνομαι! Όταν θα της πούμε ότι θέλουμε να τη δούμε, για παράδειγμα, κι αυτή απαντήσει, ωμά, ότι εκείνη τη στιγμή δε μας θέλει γιατί βλέπει κάποιον άλλον, θα υποφέρω φριχτά!

ΜΥΑΛΟ: Θα το αποδεχτείς. Πρέπει να καταφέρουμε να ζήσουμε το παρόν. Να αποστασιοποιηθούμε από την εικόνα της πανταχού παρούσας Ε. Να καταφέρουμε να επικεντρωνόμαστε σε αυτό που ζούμε, ακόμα κι όταν αυτή δεν είναι εδώ, κρατώντας την τεράστια ικανοποίηση του να περνάμε χρόνο μαζί ακόμα κι όταν αυτή μας αφιερώνει μια στιγμή.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Και τι θα κάνω; Τι θα κάνω όταν δω ότι ο έρωτάς της λιγοστεύει; Ότι το πάθος της μειώνεται;

ΜΥΑΛΟ: Θα το δεχτείς. Θα καταλάβεις ότι όλα έχουν ένα τέλος, ότι πρέπει να την αφήσεις να φύγει. Όλα τα πράγματα στη ζωή είναι κινούμενα κι εφήμερα. Ο έρωτάς της Ε για εμάς αργά ή γρήγορα θα τελειώσει, όπως η ζωή μας. Πρέπει να δεχτείς ότι τα πράγματα είναι ασταθή, ρευστά, ανεξέλεγκτα. Έτσι είναι η ζωή. Πρέπει να αποδεχτείς ότι η Ε είναι ελεύθερη, πρέπει να συμβιβαστείς με την ιδέα του να τη χάσεις, αν κάποια μέρα γνωρίσει έναν άλλο άνθρωπο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Παλιό γερό-φιλόσοφε! Με τα χαζόλογά σου, δε θα καταφέρουμε ποτέ τίποτα, θα χάσουμε την παρτίδα πριν καν ξεκινήσει. Πρέπει να προσέχουμε την Ε, πρέπει να προσπαθήσουμε, να κάνουμε τα πάντα, για να την φροντίσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα! Φαντάζεσαι αν χωρίσουμε και καταλάβουμε μετά πως θα μπορούσαμε να τα έχουμε καταφέρει σιγά σιγά με μικρές προσπάθειες; Φαντάσου, θα είχαμε περάσει ξυστά από κάτι μεγάλο....

ΜΥΑΛΟ: Μα, ιδού το μπέρδεμα! Να προσπαθείς να βρεις όλους τους πιθανούς τρόπους για να εγκλωβίσεις την Άλλον! Μια συμπεριφορά μετρημένη, μια μάσκα φορεμένη. Όταν πρόκειται για εγκλωβισμό, είσαι πολύ ικανός στα μαθηματικά! Αντιλαμβάνεσαι τι προσπάθειες απαιτεί κάτι τέτοιο;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Προτιμώ αυτές τις προσπάθειες από το να χάσω την Ε.

ΜΥΑΛΟ: Θέλεις να κάνεις τη ζωή σου δύσκολη.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Εσύ μου κάνεις τη ζωή δύσκολη! Θυμάσαι τι μας έλεγε η θεία μας;

ΜΥΑΛΟ: Ναι.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Έλεγε ότι η μη-αποκλειστικότητα με κάθε έννοια του όρου, είναι πολύ απλή: λειτουργεί μόνο όταν είμαστε ερωτευμένα. Και το εξηγούσε με την μέθοδο των δύο. Έλεγε: Παίρνουμε δύο ερωτευμένα άτομα: Δεν χρειάζονται τη μη-αποκλειστικότητα, γιατί δε σκέφτονται καν να κοιτάξουν άλλες. Θέλουν να είναι διαρκώς μαζί. Είναι άχρηστο να πούμε πως μπορούμε να βλέπουμε άλλους, αν δεν υπάρχει καν η ελάχιστη επιθυμία για κάτι τέτοιο! Ωραία ως εδώ; Έλεγε ακόμα: Ας πάρουμε δύο άτομα που δεν είναι και τόσο ερωτευμένα μεταξύ τους. Βρίσκονται σε μη αποκλειστική σχέση, αυθόρμητα, επειδή τους αρέσει εξίσου να βρίσκονται και με άλλα άτομα και δεν τους νοιάζει αν και το άλλο πρόσωπο κάνει το ίδιο. Είναι πολύ απλό έτσι. Άρα, δεν υπάρχει ανάγκη για κανόνες. Είναι η ένταση των συναισθημάτων, που καθορίζει από μόνη της αν η σχέση θα είναι αποκλειστική ή μη. Ε βουαλά, ας μην κάνουμε τη ζωή μας περίπλοκη με την Ε. Αν μοιραζόμαστε την ίδια επιθυμία, θα γίνουμε το ιδανικό ζευγάρι.

ΜΥΑΛΟ: Αλλά εφήμερο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Αν αισθανόμαστε μια μικρότερη επιθυμία, θα κάνουμε μια μη αποκλειστική σχέση. Απολύτως φυσικά.

ΜΥΑΛΟ: Και αν δεν μοιραζόμαστε την ίδια επιθυμία; Και αν το ένα πρόσωπο αγαπάει περισσότερο από το άλλο; Δε θα θέλεις να το βλέπεις όλη την ώρα και να κάνεις ένα ζευγάρι;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Όχι βέβαια. Δεν θα ήταν σωστό. Θα έπρεπε να σταματήσω να τη βλέπω τελείως. Η θεία μας έλεγε: ας πάρουμε ένα ερωτευμένο και ένα λιγότερο ερωτευμένο. Εδώ, η μη-αποκλειστικότητα είναι σκέτο μαρτύριο και το ζευγάρι δε βλέπει την ώρα να χωρίσει.

ΜΥΑΛΟ: ... «Γιατί υπάρχουν κάποιιοι που δεν μπορεί να δεχτεί ότι το ταίρι τους βλέπει άλλους. Και υπάρχουν και κάποιες που τους πηγαίνει η μη- αποκλειστικότητα: Άμα θέλει βλέπει τον έναν και αν θέλει βλέπει την άλλη και είναι η αρχή της μη-αποκλειστικότητας που τους δίνει το δικαίωμα για κάτι τέτοιο, χωρίς να κάνουν η μία την άλλη να υποφέρει»...

ΣΤΟΜΑΧΙ: Πράγματι αυτό έλεγε.

ΜΥΑΛΟ: Μα εδώ ακριβώς κάνεις τη ζωή σου περίπλοκη. Γιατί να θέλεις με κάθε κόστος να διακόψεις τη σχέση σε περίπτωση που η αγάπη της Ε θα είναι μικρότερη από τη δική σου; Αν η Ε αποδέχεται τη μη-αποκλειστικότητα, αν παραχωρεί τον εαυτό της για να σου προσφέρει λίγη τρυφερότητα που και που, γιατί να κάνεις κακό στον εαυτό σου; Γιατί να το αρνείσαι;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Γιατί... Γιατί είναι σκληρό. Είναι σκληρό να είσαι εξαρτημένο από κάποια, να περιμένεις το τηλεφώνημα του, να είσαι η μαριονέτα της, να είσαι τόσο μικρό, να το σκέφτεσαι διαρκώς και να τρέμεις την απουσία του. Να καταλαβαίνεις ότι το άλλο πρόσωπο δεν είναι και πολύ ερωτευμένο μαζί σου. Θα ήταν άνισο, άβολο. Θα έπρεπε να τελειώσει.

ΜΥΑΛΟ: Ο έρωτας αξίζει άραγε τόσες θυσίες, τόσο μεγαλειώδεις απορρίψεις; Δεν θα του έδινες τεράστια σημασία; Δε θα ήταν μια χάρτινη τίγρη; Δε θα έπρεπε να δουλέψουμε πάνω σε αυτό, να το συνδιαμορφώσουμε;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Είναι πολύ σκληρό! Δύσκολο! Ακατόρθωτο!

ΜΥΑΛΟ: Όλη την ώρα έλεγες ότι ήταν όμορφο, τώρα παραδέχεσαι πως δεν είναι και τόσο. Μέσα σε μια στιγμή δε θα μπορείς να αντέξεις τον πόνο. Θα βαριόσουν να είσαι διαρκώς συγκεντρωμένο σε αυτή την κοπέλα. Και ιδού το πρόβλημα: Πρέπει να πάψουμε να είμαστε εξαρτημένα. Να σταματήσεις να είσαι έρμαιο της αγάπης του ενός ή της άλλης.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Να γίνεις αυτόνομο.

ΜΥΑΛΟ: Ναι, μα όχι έτσι απλά! Εσύ θέλεις μάλλον να μας ελευθερώσεις από το πρόσωπο από το οποίο είμαστε εξαρτημένα, εγώ θέλω να μας ελευθερώσω από την ίδια την εξάρτηση! Ας κρατήσουμε τη σχέση μας με την Ε. Ας απελευθερωθούμε όμως από μια εξάρτηση που είναι η ίδια ένα δύσκολο πρόβλημα και που εμφανίζεται σε κάθε επόμενη σχέση, όποια και αν είναι αυτή.

Πράξη II

Πολλές εβδομάδες μετά

ΣΤΟΜΑΧΙ: Η Ε έφυγε!

ΜΥΑΛΟ: Δεν χρειαζόταν να φύγει. Είχαμε μια μη αποκλειστική σχέση. Κανείς δεν την εμπόδιζε να φύγει.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι, αλλά δε θα ξαναγυρίσει! Δε μας θέλει πια! Αποκλειστικά ή μη, χέστηκε! Έφυγε!

ΜΥΑΛΟ: Πρέπει να το αποδεχθείς. Είναι ελεύθερη.

ΣΤΟΜΑΧΙ: ΑΑΑΑΑΑΑ! Πονάω! Πονάαααααω! ΠονΑΑΑΑΑΑΑω!

ΜΥΑΛΟ: Σταμάτα το θέατρο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Μου είπε ότι ήμασταν πολύ πολύπλοκα!

ΜΥΑΛΟ: Την αγαπούσες πάρα πολύ.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Είπε ότι ήσουν πολύ μακριά από μένα!

ΜΥΑΛΟ: Ήθελε να πει ότι εσύ ήσουν πολύ μακριά από μένα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ!

ΜΥΑΛΟ: Σταμάτα τα καπρίτσια! Μπορείς να μην πονάς.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Πονάω υπερβολικά!

ΜΥΑΛΟ: Αφήνεις τον εαυτό σου να πονάει. Μπορείς να επιλέξεις να μην πονάς. Δεν πονάς.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Πονάω πολύ!

ΜΥΑΛΟ: Δεν πονάς.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Πονάω πάρα πολύ πονάω πάρα πολύ πονάααααααω! Άκουσε με, γαμώτο! Άκουσε με! Άκου πως πονάω!

ΜΥΑΛΟ: Πάψε να πονάς!

ΣΤΟΜΑΧΙ: Μα δε μπορώ! Πες μου πώς!

ΜΥΑΛΟ: Εχ... Ηρέμησε. Σκέψου άλλα πράγματα. Ή μάλλον όχι... κατάλαβε γιατί πονάς.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Πονάω γιατί δεν είναι πια εδώωωω!

ΜΥΑΛΟ: Περίμενε, σκέψου καλύτερα, πήγαινε λίγο πιο πέρα, σκέψου το Φρόντ, το ασυνείδητο, την παιδική ηλικία, τον Οιδίποδα, τον αποχωρισμό...

ΣΤΟΜΑΧΙ: Έφυγεεεεεεεεεεεε!

ΜΥΑΛΟ: Μα επιτέλους, ηρέμησε λίγο! Πώς θέλεις να συγκεντρωθώ αν φωνάζεις έτσι; Λοιπόν ο Φρόντ... Ή μάλλον ο Ράιχ... Περίμενε...

ΣΤΟΜΑΧΙ: Άκου! Άκουσε με! Πονάω! Πονάω εδώ και εδώ επίσης, δεξιά, αριστερά, ψηλά, χαμηλά, σε γραμμές και σε τελείες, σε μαύρο και άσπρο, περιστρέφεται και αγκυλώνεται, ουρλιάζει και τρίζει, πονάαααααω! Παντού, από παντού! Πονάω απίστευτα! Πονάω αφόρητα!

ΜΥΑΛΟ: Ουρανοί, μα δε σου αρέσουν καθόλου αυτά που σου λέω.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναιiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

ΜΥΑΛΟ: Χαλάρωσε! Μη ξεχνάς πως και μόνο ένα φωνήεν αρκεί! Πες λοιπόν, με κάνεις και φοβάμαι. Γιατί πονάς έτσι; Είναι τρελό!

ΣΤΟΜΑΧΙ: Γιατί έφυγεεεεεεεεεεεεεεεεεεεεεεεε!

ΜΥΑΛΟ: Όχι, αυτό το ξέρω, το κατάλαβα. Αλλά πώς γίνεται αυτό να σου προκαλεί τόσο πόνο; Θα μπορούσαμε να πούμε ότι στην προσπάθεια επανεκπαίδευσης σου, απέτυχα παταγωδώς. Ήμουν σίγουρο ότι δούλεψα αρκετά καλά πάνω στο συναίσθημα του έρωτα, της κητικότητας, της εξάρτησης. Πίστευα πως είχες γίνει λιγότερο εξαρτημένο, ότι η μη-αποκλειστικότητα, σιγά σιγά είχε αρχίσει να λειτουργεί.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Σκέφτεσαι σαν τρελό, αλλά ποτέ σου δε με ακούς!

ΜΥΑΛΟ: Κάνεις λάθος. Πάντοτε σε ρωτούσα πού και πώς απολάμβανες και υπέφερες. Αντίθετα, τώρα με εκπλήσσεις. Πονάς πολύ.

(Το Στομάχι ουρλιάζει)

ΜΥΑΛΟ: Πραγματικά πονάς πολύ.

(Το Στομάχι ουρλιάζει)

ΜΥΑΛΟ: Και δεν ξέρω καν πώς να σε φροντίσω.

(Το Στομάχι ουρλιάζει)

ΜΥΑΛΟ: Μπορώ να σου πω τόσα σωστά πράγματα, δε θα γίνει τίποτα. Πονάς διαρκώς όπως και να 'χει.

(Το Στομάχι ουρλιάζει)

ΜΥΑΛΟ: Μα επιτέλους... γιατί με αποφεύγεις έτσι; Είσαι δημιούργημά μου Στομάχι. Μην το ξεχνάς ποτέ. Εγώ σε έπλασα. Όταν ήμασταν μικρά, εγώ σου έμαθα τα συναισθήματα σου, πηγαίνοντας κόντρα στον εαυτό μου. Από εμένα περνούν οι κοινωνικές νόρμες, αυτές που τώρα σε κάνουν να υποφέρεις. Εγώ ήμουν που σου τις έμαθα. Θυμήσου. Εγώ ήμουν που σου έμαθα αυτή την ρομαντική αηδία με την μικρή πριγκίπισσα. Πηγαίνοντας κόντρα στον εαυτό μου. Εγώ σε νανούρισα με μελό χαζοτραγούδα. «I love you forever», «you love him and no one else»... Ήμουν πολύ νέο για να με σταματήσω να το κάνω, ολόκληρη η κοινωνία σε κατεύθυνε προς το μέρος μου. Τα συναισθήματα σου δεν είναι φυσικά, παράγονται από τον πολιτισμό.

(Το Στομάχι ουρλιάζει)

ΜΥΑΛΟ: Πώς καταλήγει ο πολιτισμός να μας διαπερνά ως το κόκαλο; Για να φτάσει μέχρι τα πιο φριχτά μας βάσανα; Πώς γίνεται;

(Το Στομάχι ουρλιάζει)

ΜΥΑΛΟ: Είναι τόσο άδικο. Γιατί είμαι ανίκανο να σε διαμορφώσω τώρα όπως έκανα όταν ήμασταν μικρά; Θα ήθελα τόσο πολύ να σε επαναδιαμορφώσω. Να σε απελευθερώσω από τα πολιτισμικά παράλογα και άχρηστα βάσανα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Μα πώς γίνεται να λες ότι η δυστυχία μου παράγεται από τον πολιτισμό; Είναι πολύ δυνατή για να είναι πολιτισμική.

ΜΥΑΛΟ: Αυτό είναι το παράλογο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Η δυστυχία μου δεν είναι πολιτισμική! Όλος ο κόσμος υποφέρει!

ΜΥΑΛΟ: Όλος ο κόσμος υποφέρει, αλλά όχι για τους ίδιους λόγους. Είναι ο πολιτισμός που καθορίζει τι θα είναι αυτό που θα σε κάνει να υποφέρεις. Μετά, όταν υποφέρεις, υποφέρεις. Σύμφωνα. Αλλά τι σε κάνει να υποφέρεις;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Η απουσία της. Το τέλος της ιστορίας μου. Το τέλος.

ΜΥΑΛΟ: Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω; Όλα τελειώνουν, όλα αλλάζουν, υπάρχουν και όμορφες και άσχημες πλευρές. Ο πολιτισμός μας δίνει βάρος στις μεν ή στις δε. Για παράδειγμα, κάποια χάνει τη δουλειά της. Αν η κοινωνία του έχει μάθει πως είναι ο μόνος τρόπος η ζωή του να έχει νόημα, θα υποφέρει θανάσιμα. Αν η κοινωνία είναι απελευθερωμένη από τη κουλτούρα της εργασίας, αντιθέτως, θα μπορεί να βλέπει την ανεργία με καλό μάτι. Κατάλαβες;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Όχι.

ΜΥΑΛΟ: Και όμως. Υπάρχουν εκείνες που υποφέρουν όταν κάποιος κοντινός τους πρόσωπο τους ανακοινώνει ότι είναι ομοφυλόφιλο. Υπάρχουν εκείνοι που υποφέρουν πραγματικά όταν τους ανακοινώνουν ότι η ομάδα τους έχασε στον τελικό. Υπάρχουν εκείνα που πιστεύουν τόσο πολύ στο μάτι, που αν τους πουν ότι τους έχουν ματιάξει, σκάνε από το κακό τους. Εσύ πάλι, πιστεύεις πάρα πολύ στην μικρή πριγκίπισσα από το φόβο του να βρεθείς δίχως να κατέχεις και να σε κατέχουν, πιστεύεις βαθιά μέσα σου ότι η αποκλειστική σχέση είναι ο μόνος δρόμος προς την αυτοσυγκρότηση, την ασφάλεια, την αναγνώριση, και όταν σου ανακοινώνουν ότι είμαστε πλέον μπακούρια, καταρρέεις. Ε λοιπόν, στο κάτω κάτω, η ζωή μας δεν θα αλλάξει και τόσο. Θα το καταλάβεις σε μερικές εβδομάδες. Θα πεις στον εαυτό σου, μα είναι τρέλα, γιατί υπέφερα τόσο; Όταν θα θυμάσαι αυτήν εδώ τη στιγμή, δεν θα σε αναγνωρίζεις. Ούτε που θα καταλαβαίνεις πια γιατί βασανίστηκες τόσο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Δεν ξέρω τίποτα.

ΜΥΑΛΟ: Τι μετράει στη ζωή; Μια ποδοσφαιρική ομάδα; Ένα πτυχίο, μια δουλειά; Ένας έρωτας; Ένας αγαπημένος, μια αγαπημένη; Ξέρεις καλά πως όλα αυτά είναι σχετικά. Υπάρχουν πράγματα που μετρούσαν για σένα παλιά και τώρα δεν σημαίνουν τίποτα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Δε μιλάμε την ίδια γλώσσα! Εξήγησέ μου γιατί με άφησε!

ΜΥΑΛΟ: Είπε ότι μας έβρισκε υπερβολικά περίπλοκα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Είπε ότι εσύ ήσουν πολύ περίπλοκο! Ότι ήθελες τόσο η σχέση να μην είναι αποκλειστική και καταπιεστική, που τελικά κατάφερες το αντίθετο! Πως φοβόσουν τόσο μήπως την καταπιέσεις που δεν την άγγιζες πια!

ΜΥΑΛΟ: Το είπε, ναι.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Είπε ότι προσπαθούσες να τη σέβεσαι υπερβολικά! Ότι υπερέβαλλες! Ότι μπορούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό της, αλλά ότι δεν της έδωσες καν τη δυνατότητα! Πως ανησυχούσες για το καλό της πριν καν αυτή εκφράσει μια τέτοια ανάγκη! Ότι ήσουν πατροναριστικό!

ΜΥΑΛΟ: Άλλο πράμα ήθελε να πει.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Είπε ότι με φίμωνες! Ότι με έκρυβες! Πως μου ασκούσες βία! Πως ήσουν όλο θεωρίες! Πως δεν με άφηνες να εκφράσω ούτε λίγη από την αγάπη μου!

ΜΥΑΛΟ: Φοβόμουν πως αυτή η αγάπη θα την καταπίεζε...

ΣΤΟΜΑΧΙ: Έτσι δεν αισθανόταν τίποτα! Μόνο τον φόβο σου! Μόνο τους υπολογισμούς σου και τις πολυπλοκότητες σου! Είπε πως ήμασταν πολύ εγκεφαλικοί τύποι! Τ' ακούς; Πιάνεις πολύ χώρο! Δεν μου αφήνεις καθόλου!

ΜΥΑΛΟ: Ναι, φαίνεται πως σκεφτόμαστε σε βάθος παραπάνω από όσο χρειάζεται. Γιατί σκέφτομαι σε βάθος; Γιατί προσπαθώ να κατανοήσω τι μας συμβαίνει, προσπαθώ να συνειδητοποιώ τι γίνεται και να μας πηγαίνω μπροστά. Δυσκολεύομαι να κατανοήσω αυτή την κριτική από την Ε, με έπεισε για την αναγκαιότητα του να δουλέψουμε πάνω στους εαυτούς μας, προτού δράσουμε στρατευμένα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι, ξέρεις όμως τι είναι αυτό που δεν αντέχει. Τους ψυχρούς ανθρώπους, που λειτουργούν με το μυαλό και όχι με την καρδιά.

ΜΥΑΛΟ: Την αγαπούσα πολύ για να σε αφήσω να εκφράσεις την αγάπη σου για αυτήν.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Και τώρα δε θα μπορέσει ποτέ να εκφραστεί! Την αγαπάς πολύ για να με αφήσεις να την αγαπήσω! Και αυτό την κούρασε! Η αγάπη σου μπόρεσε να τη φτάσει, αυτή η διανοουμενίστικη αγάπη σου, αυτές οι ηθικολογίες, αυτή η ηθική! Για την δικιά μου, χέστηκες, δεν τη γουστάρεις!

ΜΥΑΛΟ: Είχα ξεκινήσει να σε μαθαίνω... Δεν είμαι ενάντια σε έναν έρωτα που πηγάει από το στομάχι... Τελικά πιστεύω... Έχω την εντύπωση πως μπορεί να είναι πιο εκλεπτυσμένος... Και ότι τον μεταμόρφωνα διαρκώς...

ΣΤΟΜΑΧΙ: Δε σου αρέσει το πώς είμαι! Με βρίσκεις χοντρό!

ΜΥΑΛΟ: Όχι χοντρό... Ας πούμε βαρύ...

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ε λοιπόν, έπρεπε να με μεταμορφώσεις πιο γρήγορα. Κουράστηκε με τους πειραματισμούς σου. Βαρέθηκε να σε ακούει. Έφυγε.

ΜΥΑΛΟ: Είναι άδικο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Είναι άδικoooooooooooooooooooooooooooo!

ΜΥΑΛΟ: Είχα καλές προθέσεις.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Πάντα έχεις καλές προθέσεις! Πάντα έχεις καλές σκέψεις! Πάντα σκέφτεσαι καλές σκέψεις! Πάντοτε αρχές, ηθική! Όπως οι καθολικοί! Δεν είσαι παρά ένα καθολικό μυαλό! Είναι αυτός, ο πώς το λένε, ο αχαρνισμός σου...

ΜΥΑΛΟ: Αναρχισμός.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Τι είναι αυτό, καμιά καθολική σχέση; Ε; Πες τα όλα. Όπως για τους καθολικούς ότι προέρχεται από την κοιλιά θεωρείται κακό και πρέπει να το καταστείλουμε! Πάντα τα εφτά θανάσιμα αμαρτήματα, εξουσία, εγωισμός, σεξισμός, ρατσισμός βάσει της ηλικίας, φθόνος, ασφάλεια, αποκλειστικότητα και πάει λέγοντας! Θέλεις να είμαστε άγια, πουπουλένια και τέλεια! Θέλεις να γίνουμε μοναστήρι! Θέλεις το θάνατο μου!

ΜΥΑΛΟ: Α όχι αυτό, όχι όχι όχι όχι όχι όχι, δεν σου το επιτρέπω, και επίσης σου το απαγορεύω! Εγώ, καθολικό! Όχι. Είναι αλήθεια ότι έχω αρχές. Αλλά επίσης έχω ως αρχή να μην σε καταδυναστεύω, Στομάχι, εσένα και τα συναισθήματα σου.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Και λοιπόν;!

ΜΥΑΛΟ: Έχεις δίκαιο ότι είναι δύσκολο. Να βρεθεί μια ισορροπία. Από τη μια πλευρά σε ακούω από την άλλη σε αλλάζω.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Πες μου μυαλό, μ' αγαπάς;

ΜΥΑΛΟ: Με κουράζεις με τις αγάπες σου.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Μα αγάπα με! Αγάπα με! Λες και είμαι σκουπίδι! Δε με εμπιστεύεσαι; Με επικρίνεις ασταμάτητα! Με φοβάσαι! Ούτε που μου μιλάς! Ούτε που μου μιλάς!

ΜΥΑΛΟ: Σου μιλάω εδώ και εφτά σελίδες.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ποτέ σου δεν μου είπες καλό λόγο! Μόνο αρχές, επικρίσεις και περιφρόνηση! Με απεχθάνεσαι! Και δεν αφήνεις καν την Ε να με αγαπήσει!

τις αλλάξουμε;

ΣΤΟΜΑΧΙ: Μα ναι, αυτό είναι! Δεν είμαι αντίθετο στους πειραματισμούς σου, αλλά βεβαίως και θέλω να αλλάξω. Το μόνο που χρειάζεται είναι να με θεωρείς σύμμαχο και όχι εχθρό σου.

ΜΥΑΛΟ: Για παράδειγμα, χωρίς να ζητήσω από την Ε να είναι πιστή, θα είχα μπορέσει να της ζητήσω να μη μας θυμίζει τις απιστίες της. Να μη μας τις αφηγείται, να μη μας μιλάει για αυτές, να μη μας τις αναπαριστά. Να τι θα μπορούσα να έχω κάνει, όπως και να έχει τότε, σε εκείνο το στάδιο της αποδόμησης μας. Από τη μια, θα ήμουν επέμενα στις ιδέες μου. Από την άλλη, θα σε είχα λυπηθεί.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Θα με είχες σεβαστεί, ή τουλάχιστον θα με είχες σκεφτεί.

ΜΥΑΛΟ: Είναι αλήθεια πως σου είχα ζητήσει κάπως πολλά πράγματα ταυτόχρονα, πως ήμουν πολύ απαιτητικό μαζί σου: σου φέρθηκα λες και εγώ ήμουν ικανό για τα πάντα. Όπως οι καθολικοί έχεις δίκαιο. Όπως οι καθολικοί που ζητούν τον ουρανό με τ' άστρα και όμως μένουν με το απόλυτο τίποτα και ένα μεγάλο εκνευρισμό. Δεν είσαι κανένα υπεράνθρωπο, ή καμιά υπερ-κοιλιά. Δεν είσαι ακόμα σε θέση να φροντίσεις τα τραύματα σου.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Σίγουρα όχι κατευθείαν. Λίγο λίγο αν με κάνεις να συνηθίσω...

ΜΥΑΛΟ: Μπορώ να σε βοηθήσω σε κάποια πράγματα που δε θα βλέπεις πια στα τραύματα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Αυτό είναι, όμως σιγά σιγά, σταδιακά. Πρέπει να με καταλάβεις.

ΜΥΑΛΟ: Να σε κατανοήσω δηλαδή και με τις τρεις έννοιες του όρου. Πρώτον, να κατανοήσω τα λόγια σου, να καταλάβω το νόημα τους, ακούγοντας σε. Δεύτερον, να κατανοήσω τα συναισθήματα σου, να συμπάσχω. Και τρίτον, να σε καταλάβω σφαιρικά μέσα στο σώμα μας, μέσα στην κίνηση μας, αντί να σε απορρίπτω, να σε πετάω σαν απόβλητο.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Αμέ. Πρόσθεσε όμως και ότι δε θα πρέπει να μιλάς για λογαριασμό μου.

ΜΥΑΛΟ: Αυτός είναι ο τρόπος μου να σε καταλαβαίνω, σε αναπαριστώ για να είμαι σίγουρο ότι σε έχω κατανοήσει.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Εκτός αυτού, μου βάζεις λόγια που εγώ δε ξέρω καν αν είναι αυτά που θέλω να πω πραγματικά.

ΜΥΑΛΟ: Είναι ο τρόπος μου να συμμετέχω στη διαδικασία.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Ναι, όμως αν έχουμε συμφωνήσει να αγαπιόμαστε, δεν πρέπει να αγαπιόμαστε όπως και να 'χει; Γιατί σε ξέρω, σου αρέσει πολύ να αγαπάς με τον τρόπο σου.

ΜΥΑΛΟ: Η αποδόμηση είναι ένα διαρκές μπρος-πίσω ανάμεσα σε σένα και σε εμένα... Ψάχνοντας μια δυναμική ανάμεσά μας... Με χάρη, με ένταση, με τρυφερότητα; Να ένα δίδαγμα που με ικανοποιεί από την ιστορία μας.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Αυτό είναι! Είναι ωραίο αυτό το δίδαγμα, είναι γεμάτο ελπίδα! *(Έχει συγκινηθεί)* Να συνεχίσουμε μαζί... Μπορούμε να είμαστε φίλοι, Μυαλό.

ΜΥΑΛΟ: Προσοχή, ε! Αυτό δεν πάει να πει πως θα κάνω υποχωρήσεις στις θεωρίες μου.

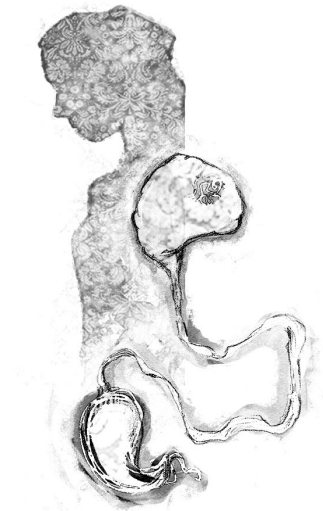
ΣΤΟΜΑΧΙ: Οι θεωρίες σου θα παραμείνουν οι ίδιες, οι στόχοι σου θα παραμείνουν ριζοσπαστικοί. Αυτός ακριβώς είναι ο τρόπος να τα πετύχεις. Δε θα με υποθάλπεις. Θα μου δίνεις ένα χέρι βοήθειας, αντί να με κλωτσάς στον κώλο.

ΜΥΑΛΟ: Και θα είμαι πιο ρεαλιστικό. Δε θα προχωράω παραπέρα αν ζητάω πάρα πολλά και γρήγορα.

ΣΤΟΜΑΧΙ: Μπορούμε να είμαστε φίλοι.

(Το Στομάχι στέλνει ένα σπλάχνο που αγκαλιάζει το Μυαλό. Είναι όμορφα.)

ΤΕΛΟΣ

Ειλείθειες
για τον εκφυλισμό των κανονικοτήτων